

ἵππους, πρὸς πάντα, ὅσα θ' ἀγαπήσωσιν ἐν πρωτοτύπῳ ἡλικιούμενοι, ἢ στοργῇ τῶν κορασιῶν πρὸς τὰς πλαγγῶνας, εἴτε νήπια, εἴτε κουφὰς κυρίας, εἴτε κυρίους καὶ νεανίσκους ἀκόμη, αἰτινας πᾶσαι εἶνε οὗτως εἰπεῖν προπλάσματα τῶν τέκνων, τῶν συζύγων καὶ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ.

Ἡ φιλαργυρία τῶν παιδίων, ἅτινα θὰ προτιμήσωσιν ἀντὶ παντός ἄλλου παιγνιδίου τὸν ἐν τοῖς θυλακίοις κωδωνισμὸν ἢ τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατὰ μυριόπλοκα σχήματα παρατάξιν τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ ὅποια τοῖς ἐδώρησε τῶν οἰκείων ἢ ὀλομέλεια!

Ἡ καλαισθησία, καὶ ἐν τῇ ἀπλῇ τοποθετήσει τῶν μολυβδίνων στρατιωτῶν ἢ τῶν ξυλίων θηρίων καταφαινομένη. Ἡ ἐν ταῖς κινήσειν αὐτῶν ὑπολανθάνουσα βιαιότης τοῦ χαρακτῆρος, ἢ ὄργῃ, ἢ ὑπομονῇ, ἢ ἐπιμονος καὶ ἀκατάβλητος θέλησις τοῦ παιδός . . .

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη καταλείπει ἐν τῇ ἀναμνήσει ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἐνῶ ὁ χρόνος ἀδυνατεῖ ν' ἀποσβέσῃ, ἀναζωογονεῖ ἀφ' ἐτέρου κατ' ἔτος ἢ θεὰ τῶν μικρῶν ἀδελφῶν μας καὶ τῶν τέκνων μας μὲ τὰς ῥοδαλάς καὶ περιχαρεῖς αὐτῶν μορφὰς κεκλιμένας, καὶ τὰς μικρὰς τῶν χεῖρας γοργῶς ἀνακινουμένας ἐπὶ τοῦ μικροκοσμοῦ τῶν παιγνίων καὶ τῶν ἀθυρμάτων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΜΗ ΓΗΡΑΣΚΕΙΝ

Ἐν τινὶ τῶν μετὰ τοῦ Φοντενέλλου συνδιαλέξεών μου, μοὶ ἔλεγεν ὁ γηραιὸς φίλος μου ἄββας Μορλὲ, ἔλαβον τὴν περιεργίαν νὰ ἐρωτήσω διὰ ποίων μέσων κατώρθωσε νὰ γείνη ἑκατοντούτης περίπου. Μοὶ ἀπήντησε— Ἀπλούστατα· γνωρίζων νὰ φέρω εἰς ἰσορροπίαν τὰ πάθη μου.— Ἀ, ἄ, ἐπανελάβον γελῶν, αὐτὸ ἦτο εὐκολώτατον εἰς ὑμᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν εἴχετε διόλου πάθη.— Σφάλετε, ὑπέλαβεν ὁ φιλόσοφος· κατὰ τὴν νεότητά μου εἶχον κ' ἐγὼ τὰ πάθη μου ὡς καὶ πᾶς ἄλλος· μάρτυς ἢ μακρὰ διὰ σατυρικῶν ἐπιγραμμάτων φιλονεικία μου μετὰ τοῦ Ραΐνα καὶ τοῦ Βολαῶ. Ἄλλ' ἐνόησα ἐνωρίτατα ὅτι ἂν δὲν ἀνεχαίτιζον τὰς ἀφηνιάσεις τῆς φαντασίας μου, θὰ μοὶ ἐπήρχετο πάντως δυστύχημα, καὶ ἔκτοτε κρατῶ ἐν χερσὶ τὰς ἡνίας αὐτῆς· καὶ τούτου ἕνεκα ζῶ ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ αἰῶνός μου, μολονότι δὲν εἶνε, ἔστω μετὰξὺ μας, ὁ κάλλιστος τῶν αἰῶνων. Εἶμι ὄλος διάφορος κατὰ τοῦτο τοῦ Βολταίρου, ὅστις παρὰ δίδοται εἰς ὄλας τὰς ὁμάδας τῆς ἰδιοσυγκρασίας του· Καὶ διὰ τοῦτο, ἴδετε, οἷον βίον διάγει! εἰς οἷον ἐνδεδελεχῆ πόλεμον διατελεῖ! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει κεφαλὴν σιδηρὰν καὶ σῶμα χάρτινον. Ἄν ὑπερβῇ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη, χάνω

ὅ,τι θέλετε. Ὁγδοήκοντα ἔτη! μεγάλο πρᾶγμα μὰ τὴν ἀλήθειαν! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἔσχεται κανεὶς εἰς τὸν κόσμον, ὅπως τὸν ἀφήσῃ τόσον ταχέως!

— Ὀμιλήσατέ μου δι' ὑμᾶς, προσέθηκεν ὁ Φοντενέλλος, παρατηρῶν με. Νὰ σώμα! Ἔχετε πάντα τὰ σημεῖα τῆς μακροβιότητος. Διὰ τοῦτο σὰς ὑπολήπτουμαι. . . . καὶ θὰ σὰς ἐσεδόμην ἀκόμη ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ φθάσετε εἰς τὴν ἡλικίαν μου· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως νεανικὴ τις παραφορὰ ἢ ἀνόητόν τι γεγονός ἐπισπείσῃ τὸ τέρμα τῆς ζωῆς σας, τοῦθ' ὅπερ θὰ εἶνε δυστυχία δι' ὑμᾶς καὶ κατασιγύνη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι πρέπει τις νὰ ζήσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ὅστις δὲν προχωρεῖ ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου καθίσταται καταγέλαστος. Ἐγὼ θεωρῶ ἐγκαύχημά μου ν' ἀπωθῶ διὰ τοῦ ποδός τὸν τάφον, καὶ ν' ἀψιφῶ τὸν ἐπερχόμενον χρόνον. Ὅταν ἀποθάνω, κατὰ τύχην, τοῦτο θὰ σημαίη ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ πράξω διαφοροτικά.

Μετὰ πολλοὺς μῆνας ἐπανεῦρον αὐτόν· (ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἄββας Μορλὲ ἐξακολουθεῖ ὀμιλῶν)· εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀκοήν, τοὺς ὀδόντας, τὴν κόμην, τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν, τὴν υγείαν τοῦ στομάχου καὶ τὴν φωνήν.— Πῶς πάγει ἡ υγεία σας; τὸν ἠρώτησα. Μοὶ ἀπεκρίθη.— Πῶς νὰ πάγῃ ἡ υγεία μου; ἐγὼ πηγαίω.— Εἶμαι ταξειδιώτης καὶ ἀπέστειλα πρὸ ἐμοῦ τὰς μεγαλειτέρους μου ἀποσκευάς.— Αὐτὰ μοὺ εἴχετε ὑποσχεθῆ, ἀγαπητὲ πατριάρχα;— Τί τὰ θέλετε, ἐπὶ τῆς φύσεως ἐστήριζον τοὺς ὑπολογισμούς μου, ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἠπάτησε. Τὴν εἶχα γελᾶσαι τόσον καιρὸν καὶ μοὺ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα. Εἰς τί μὲ ὠφελεῖ τώρα ὅλη μου ἡ ἐπιστήμη; Μοὺ λείπει τὸ οὐσιωδέστερον· δὲν εἰξεύρω πλέον νὰ ζῶ.

Ἀξία μείζονος θαυμασμοῦ ὑπῆρξεν οὐχὶ μόνον ἡ μακροβιότης τοῦ Φοντενέλλου, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ διάρκειά τῆς εὐτυχίας του. Καὶ εἰς τί ὀφείλει τὸ τελευταῖον τοῦτο θαῦμα; Εἰς τὸν νόμον τοῦ κολάζειν τὰ πάθη του, ὅν ἐπέβαλεν ἑαυτῷ· ἐνῶ ὁ Βολταῖρος, οὗτινος μνημονεύει μετὰ τόσου οἴκτου, διήλθεν ἡμέρας ἐνδεδελεχῶν συγκινήσεων, καθ' ἃς εἰς τοὺς πανηγυρικωτάτους θριάμβους ἐπηκολούθουν δεινότεται ἀποδοκιμασίαι. Ὅτὲ μὲν ἐκδικώμενος τῆς Αὐλῆς μεγάλου βασιλέως, ὅτὲ δὲ ἀναρπαζόμενος ὑπὸ τῶν καταγιγῶν μικρᾶς δημοκρατίας· ἐδῶ μὲν καταδικώμενος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐκεῖ δὲ καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συριγμῶν, τῶν ῥαδιουργιῶν καὶ τῶν λοιδοριῶν τῶν ἐφημεριδογράφων, καθ' ὧν ἀντεπεξήρχετο ὅσον κάλλιον ἢ χεῖρον ἠδύνατο, οὐδέποτε ἠσυχάζων αὐτὸς καὶ οὐδέποτε ἀφίνων ἄλλον νὰ ἠσυχάσῃ. Τιτάν ἀκαταπαύστως ἐξακοντίζων ὄρη κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἐπενέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Πρωτεύς δέσμιος ἐν μέσῳ τῶν

άλλεπλληλῶν αὐτοῦ μεταμορφώσεων, αἵτινες ἔτερπον, ἀλλ' ἅμα καὶ ἐθανάτου αὐτόν!

Ἄλλο παράδειγμα: Ἰδετε τὸν Ἰωάννην - Ἰάκωβον Ῥουσσῶ, ἓνα τῶν μεγίστων συγγραφέων καὶ τὸ δυστυχέστατον τῶν ὄντων, θεσπέσιον παράφρονα, συνταράζοντα τὸν κόσμον καὶ τὸν βίον του. Ἰδετε τὸν Μιραβῶ ἐκσφενδονῶντα τὸν ἐπαναστατικὸν κεραυτὸν, οὐτινος ἡ πρώτη ἔκρηξις πρῶτον αὐτὸν κατεκραύνασε. Ἰδετε πάντας τούτους τοὺς ἐπαναστάτας Ἐμποδοκλεῖς, οἵτινες ἐβρίβησαν εἰς τὸ ἠφαιστεῖον, ἀλλ' ὅπως ἐξέλωσιν αὐτοῦ ἀποτεφρωμένοι. Θαυμάζετέ τους. ἂν ἔχετε τὴν γενναϊότητα, ἀλλὰ θέλετε νὰ ζήσητε; Μιμήθητε τὸν συνετὸν Φοντενέλλον.

.. K.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

«Κοιμᾶτ' ἀκόμα, κί' ἡ γιορτὴ, νομίζεις, τὸ προσμένει, Κλειστὸ τὸ καμαράκι του σὰ μπουμπουκάκι μένει,

Κοιμᾶτ' ἀκόμα.

Ἄλλὰ ὁ ἥλιος τὸ ἴθωρε ἀπὸ τῆς χαραμάδα
Καὶ λὲς τοῦ κάνει μ π ο ν χ μ ἄ φίνει μιά λαμπράδα
εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.

ἌΧρυσὸ ποτάμι ἀέριον τρεμουλιασμένο χύνει
Ἄπ' τὸ παραθυράκι του ὡς τῆς λευκῆς του κλίνης,
Χρυσὸ ποτάμι,
Ποῦ ἴσ' ἔφυγεν καὶ τὸ ἴδῃ ἔς τὰ σκότη, θὰ τὸ πάρῃ
Γιὰ χάρισμα ποῦ ἄλλοτε κανεῖς μὲ τὴν χάρι
Δὲν ἦρθε νὰ τοῦ κάμῃ.

ἌΣτὸ δρόμο μύρια χωροπᾶ παιδιὰ μαζῆ περνοῦνε,
Καὶ παιγνιδάκια δειχνοῦνε καὶ λένε καὶ βροντοῦνε
Στὸ δρόμο μύρια.
Καὶ λάμπει μέσ' τὰ χρόνια τῶν ἡρώτων τοῦ Γενάρη,
ἌΣ' ἄν πεταλοῦδα πλουμιστὴ σὲ λουλουδιῶν κλωνάρι,
Γιορτὴ σὲ πανηγύρι.

ἌΕἶνε ἡ ὥρα ποῦ ἔφυγ' ἡ γιορτὴ κοιμᾶτ' ἀκόμα;
Τί ὄνειρο νὰ τὸ γελᾷ ἔς τὸ μαλακὸ του στῶμα;
ἌἮρθε ἡ ὥρα.

Τί ὄνειρο τόσα πολλὰ νὰ τόφερε παιγνιδία,
ἌΟπου μ' ἔκεινα ἔχεσε τὴν μάννα του τὴν ἴδια,
Καὶ τὰ δικὰ της δῶρα;

ἌΠῶς δὲν ξυπνᾶει νὰ τὰ ἴδῃ, ξεφωνητὸ νὰ βγάλλῃ,
ἌΣ' ἄν τοῦ λᾶξαι ἐμπροστὰ εἰς τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
Πῶς δὲν ξυπνᾶει!

ἌΕκείνο νὰ τὰ χαρετᾷ, νὰ τὰ φιλῇ θὰ τρέχῃ,
Κί' ἐμὲ ἡ καρδοῦλα κί' ἀπὸ μιά εὐχοῦλα τῆς θὰ ἔχῃ
Γιὰ κείνο νὰ σκορπᾷ.

ἌΠοῦ νὰ τὸ ξέρῃ τί χαρὰς τοῦ ἔχω ἐτοιμάσει,
Τί προδατάκια, τί σηλαῖα, τί φωντωμένα δάση!
Ποῦ νὰ τὸ ξέρῃ!
— Θεέ μου, κάμε ν' ἀγαπᾷ τοῦ κόσμου σου τὰ κάλλη,
Γιατί μὲ τέτοιον ἔρωτα θὰ νὰ δοξάζῃ πάλι
Τὸ ἴδικό σου χέρι!

ἌἘκεῖ σιμά του ἄφησα τ' ὀλόχρυσο βιβλίον
Ποῦ λέει γιὰ τῆς πατρίδος του τ' ἀρχαῖο μεγαλεῖον,
ἌἘκεῖ σιμά του.

— Θεέ μου, κάμε ἄσυστος ἀπ' τῆς στιγμῆς ἐκείνης
Τοῦ ἔθνους καὶ τῆς προκοπῆς ὁ ἔρωτος ἄπομείνῃ
ἌΣ τὸ νοῦ καὶ ἔς τῆς καρδιᾶς του.

ἌΘὰ τ' ἀγκαλιάσῃ τὸ μικρὸ ξυλένιο τ' ἀλογάκι,
Κί' ἐκείνη τὴν ἀπίστευτὴν χιρὰ, τὸ παλατάκι,
Θὰ τ' ἀγκαλιάσῃ.
— Θεέ μου, κάμε ὅλ' ἡ ζωὴ νὰ τοῦ φανῇ παλάτι,
Κί' ἀπὸ τῆς ἀσπῆς τῆς μακροῦς ἔς τῆς ἀρετῆς τὸ ἄτι
Καθάλα νὰ περάσῃ.

ἌΚοιμᾶτ' ἀκόμα, κί' ἡ γιορτὴ, νομίζεις, τὸ προσμένει,
Κλειστὸ τὸ καμαράκι του σὰ μπουμπουκάκι μένει,
Κοιμᾶτ' ἀκόμα.

ἌἌλλὰ ὁ ἥλιος σὲ μικρὴ γλυστρώντας χαραμάδα,
ἌΣ' ἄν χάρισμα πρωτοχρονιάς, ἀφίνει μιά λαμπράδα
εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μέθυσος ἐπιστρέφει οἴκαδε καὶ μεταβαίνει
τρικλιζῶν εἰς τὴν κλίνην του.

ἌἩ σύζυγός του τὸν ἐκδύει, καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ
κατακλιθῇ.

— Χρειάζεσαι τίποτε ἄλλο; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ὅχι, γιὰ τὴν ὥρα! μὰ ἄν διψᾷσω, κύτ-
ταξὲ νὰ μὲ ἔξυπνήσῃς!

*
**

ἌἩ κυρία Α * ἐκήδευε τὸν σύζυγόν της.

ἌἩ νεαρὰ χήρα ἐλύετο εἰς δάκρυα, ὡς ἦτο ἐπό-
μενον.

ἌὉ Ἀγαθόπουλος ἐπλησίασε νὰ τὴν παρηγο-
ρήσῃ.

— Ἐλᾶτε δὰ, κυρία, μὴν κλαῖτε τόσον, ὑπο-
μονή. Μία φορὰ σᾶς ἔπεθανεν ὁ ἄνδρας σας καὶ
ἄχαλάσατε τὸν κόσμον· μ' ἂν σᾶς ἀπέθνησκε συ-
χνότερα, δὲν μου λέτε, τί θὰ κάνατε;

*
**

Τὴν ἐπαύριον παραστάσεως:

— Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ κωμωδία τοῦ Μ; Μοῦ
εἶπαν πῶς εἶνε πολὺ ἀστεία.

— Ναι, ἐγελάσαμε πολὺ... εἰς τὰ διαλείμ-
ματα!

*
**

— Τί κατάστασις εἶν' αὐτὴ, Μικρία! Μέσα
ἔς τὸ γραφεῖό μου ἔπηγες κ' ἔφερες τὸν τενεκὲ τοῦ
λαδιοῦ;

— Μὴ θυμόνης, ἀφέντη, θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί·
ὁ τενεκὲς στάζει καὶ μοῦ καταλερώνει κάτω τὴν
κουζίνα!

*
**

ἌὉ Μίμης εἶδε κύριόν τινα κλείοντα τὸν πύλον
του, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων κλάκ.

Πηγαίνει ἀμέσως, λαμβάνει τὸν ὑψηλὸν πύλον
τοῦ θείου καὶ τοῦ τὸν φέρει καμωμένον πῆττα.

— Τί κακὸ καπέλο ποῦ φορεῖς! μ' ἐβασάνισε
τόση ὥρα· τρεῖς φορὰς ἄκθησα πάνω καὶ πάλι
δὲν ἔμπόρεσα νὰ τὸ κλείσω καλά!